

Z rańa, hděj Božidar z Radžimom lěhdom z poselńaczoho spańa so wuwinėschtaj, pžindže wuhler z mokrém wobucjom nuts. „Daj wam Bóh tón Kńez dobre jutro! (rańo) postrowi wón lěhdém wotczucjenéch. „Hizno sém wasche kónie wot wedw, — rétjesche wón dale — wércje mi, zo bóch tajke džewo dwójcže mécž nechczém. Wutrobnie bóch pžez ne hnuté. Hděj je na drohu pžiwedžech ha wot sebe hońach, hladachu tak nedowěrnie na mne faj bóchu řecz chczéwo: „té jenož žortujesch — to nějo wěrno!“ widžiwšchi pak zo jim z křjom hrožu, nastajichu wuschí ha dobrowólne po drože wotěndžechu žto pomha — na waschim wuřhowańu waczé leži.“

Tu wuńdže wuhlerowa z komorki. Blěda ha žrudna da so do žawoscžěna: „Dw ta boha pani! czéwu nócž nějo ani wotžka žawřewa — bez pžestacž bóržé ždéchwasche bóržé so modlesche. Ža sém so z nej modliwa. Džowtžitžku pak bé jandžel pěstón do krutoho spańa kolehaw, tak zo hatž dotal spinka faj bó ju do wodé cžisněw.“

Woprawdže běsche Hilžitžka czéwu nócž něspawa. Nutstowna boloscž ha cžejka mucžnosčž